

GENTSE MEMORIEDAGEN: 20-21-22-23 JUNI

20 Juni 1613

De Staten van Vlaanderen verlenen de toelating tot het graven van de Brugse Vaart.

Dit betekende het einde van een 3 eeuwendurend conflict tussen Gent en Brugge voor het water van de Leie. Heel die tijd probeerden de Bruggelingen een vaart te graven tussen Deinze en hun stad en met het water van de Leie hun zee-kanaal te spijzen.

Zij begonnen de werken terzelfdertijd te Deinze en te Brugge; maar ze werden stilgelegd, hernomen, opnieuw stilgelegd, het ging niet vooruit. En hoe kwam dat?

Wel, het waren die embêtante Gentenaars die steeds maar stokken in de wielen kwamen steken en meestal niet op de zachtste manier. Maar de Bruggelingen lieten ook niet los en, begonnen steeds opnieuw. De Gentse schepenen die vreesden dat de Bruggelingen hun slag tenslotte toch zouden thuishalen, stelden als *modus vivendi* voor de Brugse Vaart te graven. De principiële toestemming kwam van de Gouverneur Alexander Farnèse in 1590, maar het zou toch nog 23 jaar duren vooraleer de Staten van Vlaanderen hun fiat gaven.

Kort daarop begonnen de werken. Ze waren verdeeld in verschillende afzonderlijke ondernemingen die toevertrouwd werden aan Hollanders, want die waren toch specialisten van waterbouwkundige werken.

In 1614 kwam Aartshertog Albrecht de werken inspecteren. In 1621 werden de dijken die de verschillende vakken scheidde doorgestoken. Gent werd bereikt in 1622. De werken hadden ongeveer 8 jaar geduurd.

De fameuze dienst van de bargies startte in 1623.

Men moet zich die oorspronkelijke Brugse Vaart niet voorstellen zoals hij nu is. Hij had een diepte van nauwelijks anderhalve meter, maar het jaar nadien reeds werd hij verdiept tot 2,5 m. Het was aanvankelijk niet de bedoeling Gent aldus rechtstreeks met de zee te verbinden. Het kanaal was bestemd voor de binnenvaart en als verdedigingslijn tegen de invallen en de plunderingen van de Hollanders.

In 1661 besliste de Spaanse overheid de vaart te verdiepen en hem te verlengen tot Oostende. Dit stuitte op het verzet van de Gentenaars die vreesden hun binnenvaartmonopolie te verliezen, maar daar werd vanzelfsprekend geen rekening mee gehouden.

Vier jaar later waren de werken voltooid.

Het graven van de Brugse Vaart gaf niet het resultaat dat de Gentenaars ervan verwacht hadden. De voornaamste reden was dat de haven aan de Brugse Poort

afgescheiden bleef van de overige Gentse waterlopen. Daar zou slechts verandering in komen in 1753 toen de juist gegraven Coupure luisterrijk ingehuldigd werd.

20 Juni 1621

Aartshertog Albrecht woont in de kerk van Ekkerghem het sermoen bij en neemt vervolgens deel aan de vermaarde “Ommegang van Akkerghem”, “met syne suite van edelluyden, van de magistraten en notabelen, alsoock van eene groote menichte van volck.”

Bij die gelegenheid werd ook de vergrote Heilige Bloedkapel door Mgr. Boonen gewijd.

In Augustus 1617 hadden Albrecht en Isabella deze kapel bezocht en zij hadden toen een grote som geld geschonken om ze te vergroten.

20 Juni 1722

Dood in de Bijloke van de Gentse schilder Victor Verspilt.

Hij werd geboren rond 1655. Hij werd vrijmeester in de Nering in 1679.

20 Juni 1799

Geboorte van de schilder Charles Picqué.

Deze leerling van Jozef Paelinck stierf te Brussel op 21 Maart 1869.

Over Charles Picqué en familie, zie ook “Ghendtsche Tydinghen” - 1999 - N° 5 - pp. 295-303.

20 Juni 1825

Geboorte van de Gentse kunstschilder Victor Lagye.

Hij was de zoon van een oud-soldaat van Napoleon die zich hier gevestigd had als kleermaker. Wij bedoelen zijn vader natuurlijk, niet Napoleon.

Nog zeer jong gaat Victor werken in het atelier van Theodoor Canneel en op 16-jarige leeftijd wordt hij ingeschreven aan de Academie. Hij behaalt er een Eerste Prijs en -nauwelijks 18 jaar oud- ontvangt hij een toelage van de Stad, toelage die 6 opeenvolgende jaren zal hernieuwd worden. Hij vertrekt onmiddellijk naar Parijs, maar reist na korte tijd door naar Rome waar hij de gast is van een andere Gentse schilder die er woont en er een groot succes kent: Maes-Canini. Deze waardeerde het talent van zijn jonge stadsgenoot en belast hem met het schilderen van de decors van zijn schilderijen.

De expansieve Lagye maakt direct vrienden in Rome, hij assimileert gemakkelijk het Italiaans en hij wordt weldra de animator van een groep jongeren.

Pas 20 jaar oud wint hij een internationale wedstrijd; de Stad verhoogt zijn toelage en ook de Regering komt over de brug met een subsidie.

Italië kent een bewogen periode. De avontuurlijke Victor doet onmiddellijk mee en werpt zich enthousiast in de strijd. Hij engageert zich als vrijwilliger in het leger van de Koning van Sardinië en is weldra luitenant in het Universitair Bataljon.

Wanneer de Koning troonsafstand doet, sluit Lagye zich aan bij Garibaldi en wordt kapitein van de “roodhemden”. Maar Frankrijk komt tussenbeide, Rome wordt ingenomen en dit betekent het einde van de Revolutie. Lagye wordt aangehouden, opgesloten in de gevangenis van Venetië en terdoodveroordeeld. Hij kan evenwel ontsnappen en komt te voet terug naar Gent. Hij is nu 24 jaar. Portaels die hier Directeur is van de Academie engageert hem onmiddellijk. Niet voor lang, want Lagye vertrekt naar Antwerpen, trouwt er en vestigt zich definitief in deze stad. Hij zou er een succesvolle carrière maken en Professor worden aan de Academie aldaar.

Opnoemen wat hij allemaal geschilderd heeft is onbegonnen werk. Vermelden wij toch: fresco's in verschillende Brusselse kerken en de muurschilderingen in de trouwzaal van het stadhuis van Antwerpen. Hij werkte ook mee aan de versiering van de trapzaal van onze Universiteit.

Wanneer in 1861, bij een overeenkomst met de Kerkfabriek, de Staat eigenaar wordt van de Adam- en Evapanelen van het Lam Gods, zal men op Lagye beroep doen om de copieën te maken die in de Vydtkapel kwamen.

Victor Lagye stierf te Antwerpen op 2 September 1896 en werd begraven op het nu verdwenen kerkhof van het Kiel.

20 Juni 1848

Om 6 uur 's morgens wordt Jan Frans Willems ontgraven op het kerkhof buiten de Dampoort en overgebracht naar het Campo Santo.

De man die “De Vader der Vlaamse Beweging” wordt genoemd werd op 11 Maart 1793 geboren te Boechout nabij Lier. Die dag schreef een officier van de sans-culottes met krijt op de deur van zijn geboortehuis: “Un citoyen vient de naître dans ce logis; défense d’y entrer. Respect à la citoyenne Willems dans l’exercice de ses fonctions civiques.”

Dat de citoyenne Willems deze functie ernstig opnam wordt bewezen door het feit dat Jan Frans naderhand nog 13 broertjes en zusjes kreeg.

Na school gelopen te hebben in Kontich en in Lier wordt hij op zijn 16e notaris-klerk te Antwerpen. Hij brengt het in deze stad tot hulparchivaris.

In 1831 wordt hij aangesteld als Ontvanger der Registratie te Eeklo en in 1835 wordt hij overgeplaatst naar Gent. Hij woont een tijdje in de Geldmunt en verhuist dan naar het huis op de Zandberg waar hij in 1846 zou sterven.

Willems leidde een zeer actief leven als schrijver, historicus, redenaar, taalkundige.

Hij was een specialist van de Middelnederlandse handschriften en publiceerde een bewerking van "Reinaert de Vos". Hij ontving trouwens het ere-doctoraat in de Wijsbegeerte aan de Universiteit van Leuven.

Het is onbegonnen werk de verenigingen te willen opsommen waarin hij actief was.

Vermelden wij enkel dat het onder zijn ere-voorzitterschap was dat de "Maetschappy voor Vlaemsche Letteroefeningen" gesticht werd, een maatschappij die beter bekend was onder de naam van haar kenspreuk "De Tael is gansch het Volk".

Op 24 Juni 1846 verdedigde hij op het Stadhuis de belangen van de Rederijkerskamer "De Fonteyne" waarvan hij voorzitter was. Het kwam tot heftige discussies; als gevolg daarvan werd hij later op de dag getroffen door een beroerte waaraan hij overleed.

Hij werd aanvankelijk begraven op het kerkhof van de Wasstraat, maar 2 jaar later werd zijn stoffelijk overschot overgebracht naar een praalgraf op het Campo Santo.

Bij de officiële inhuldiging ervan werden redevoeringen uitgesproken door o.m. Prof. Serrure, Dr. Snellaert en Hendrik Conscience. 300 zangers onder de leiding van Joseph Mengal voerden "De Grafkrans aen Willems" uit op muziek van Gevaert en tekst van Prudens Van Duyse.

Op zijn mausoleum, ontworpen door Theodoor Canneel, kan men lezen: "Dit graf bewaart zijn asch, het Vaderland zijn naam." Meer dan 50 jaar na zijn dood werd een gedenkteken voor hem opgericht op het St-Baafsplein voor, zoals dat toen heette, de Vlaamsche Theater.

Zijn geboortehuis in Boechout dat helemaal niet bouwvallig was, werd in 1974 afgebroken zonder dat er ook maar van één zijde protest kwam. Daardoor waren er 2 parkeerplaatsen bij gekomen en dat is toch wel belangrijker, of niet misschien?

20 Juni 1880

Inhuldiging aan de Kortrijkse Poort van het plaasteren standbeeld van Jules Seys, burgemeester van 't Zieklien.

Zie "Ghendtsche Tydinghen" - 2000 - N° 2 - pp.110-111

20 Juni 1886

Inhuldiging van het standbeeld van Hippoliet Metdepenningen.

Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 2003 - N° 3 - p.192.

21 Juni 1633

Marie de Medicis vertrekt naar Brussel na een verblijf van 6 maanden in het Prinsenhof.

21 Juni 1636

Dood van Justus de Harduwijn.

Deze humanistisch ingestelde dichter-priester werd geboren te Gent op 11 April 1582.

Hij stamde uit een aristocratische familie, zijn vader was deurwaarder bij de Raad van Vlaanderen.

Na zijn humaniora aan het Jezuïtencollege te Gent ging hij Rechten studeren aan de Universiteit van Leuven.

Hij werd priester gewijd te Gent in April 1607, maar had in 1598 reeds de tonsuur ontvangen aan het Seminarie van Douai. Hij werd na zijn priesterwijding pastoor nabij Dendermonde.

In 1613 verscheen anoniem zijn vóór 1605 geschreven liefdesgedichten "De weerlicke liefden tot Roose-mond". Zijn "Goddelicke lof-sanghen" verschenen in 1620.

Hij was de nonkel van Jacob Van Zevecote.

21 Juni 1809

De St-Niklaaskerk is volgelopen om het Te Deum bij te wonen, gezongen naar aanleiding van het plaatsen van een nieuwe schilderij "De H. Antonius te Limoges predikend" van Antoon Steyaert, bestuurder van de tekenklasse van de stedelijke Academie.

De plechtigheid wordt o.m. bijgewoond door de Prefect van het Schelde-departement, de burgemeester en het bestuur van de "Société des Beaux Arts" welke het werk aan de kerk schonk.

21 Juni 1815

Verschijning van het laatste nummer van de "Journal Universel".

Zie "Ghendtsche Tydinghen" - 1990 - N° 5 - p. 249 e.v.

21 Juni 1834

Jozef Van Crombrughe, burgemeester van Gent, reikt aan Kanunnik Triest een gouden medaille uit, hem toegekend door de vereniging "Montyon et Franklin", voor zijn apostolaat in dienst van de gebrekkigen, doofstommen, vondelingen en zieken.

"Montyon et Franklin" was een Parijse filantropische vereniging die gesticht

werd door Jean-Baptiste-Antoine Auget, baron de Montyon. Er werden jaarlijks prijzen uitgereikt. Het doel van de vereniging was: "Mettre en valeur les hommes utiles".

Over Kanunnik Triest, zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 1996 - N° 4 - pp. 170-181.

21 Juni 1891

Verschijsning van het eerste nummer van dagblad "Het Volk".

Dit "centenblad" werd gesticht door Arthur Verhaegen en Gustaaf Eylenbosch. Het had aanvankelijk als ondertitel: Antisocialistisch dagblad.

Vanaf 1901 luidde het motto: Godsdienst - Huisgezin - Eigendom.

Tot in 1908 was de drukkerij in de Oudburg. In 1934 belandde men in de Toekomststraat die in 1942 herdoopt werd in Forelstraat.

Voorlopig kwam het laatste nummer op 11 Mei 1940. Men begon opnieuw te verschijnen op 18 December 1944. Het einde van het zelfstandig bestaan kwam er wanneer op 4 November 1994 het dagblad overgenomen werd door de Vlaamse Uitgeversmaatschappij.

De krant die op 9 November 2000 verscheen was de laatste die in Gent gedrukt werd.

22 Juni 1131

Dood van Wulferic, sedert 1099 abt van de St-Baafsabdij.

Deze 33e abt kreeg wgens zijn wijs beleid de bijnaam van "Le Vénérable".

22 Juni 1478

Geboorte te Brugge van Filips de Schone.

Deze zoon van Maximiliaan van Oostenrijk en Maria van Bourgondië en vader van Keizer Karel regeerde als Graaf van Vlaanderen van 1494 tot 1506.

Hij deed zijn Blijde Intrede in Gent op 15 Maart 1497, nadat hij op 18 oktober 1496 in Lier getrouwd was met Johanna van Castilië. (De Waanzinnige).

Deze niet zeer intelligente man had een meisjesgezicht en hield vooral van feesten en galante avontuurtjes. Voor de rest was hij nogal gedwee en deed wat zijn opvoeders hem zegden, vandaar dat hij de bijnaam kreeg "Philippe croit-conseil".

Hij stierf onverwacht te Burgos op 25 September 1506.

22 Juni 1559

Huwelijk van Filips II met Elisabeth van Valois.

Dit was zijn 3e huwelijk. Het is bij haar dat hij zijn dochter Isabella had.

Hij was een eerste maal getrouwd geweest met Maria van Portugal, een tweede maal met Maria Tudor en een vierde maal met Anna van Oostenrijk.

22 Juni 1681

Inwijding van Mgr. Albert de Hornes als 12e Bisschop van Gent.

Hij werd geboren in 1642 op het Kasteel van Braine-le-Château. Op het ogenblik van zijn benoeming was hij Kanunnik van St-Baafs.

Hij oefende dit ambt uit tot aan zijn dood op 4 Juni 1694.

Zoals zijn voorganger verbood hij in zijn testament dat zijn begraafing zou gebeuren met de luxe met dewelke bisschoppelijke begravingen gewoonlijk plaatsvonden en dat er een moment op zijn graf zou opgericht worden.

22 Juni 1815

Vertrek uit Gent van Lodewijk XVIII, na een verblijf alhier van 83 dagen.

22 Juni 1831

De Politie houdt 2 spinners aan die lucht gegeven hadden aan hun organgistische gevoelens door met 2 appelsienen in de hand door de straten van Gent te wandelen.

22 Juni 1852

De Glazen straat krijgt officieel de benaming: Vanderdonckdoorgang. In het deftig Gents spreekt men van de "Passage Vanderdonck".

Deze straat werd aangelegd op aanvraag van Pierre Jean Vanderdonck, een vermogende grossier in koloniale waren.

De Gemeenteraad gaf zijn goedkeuring tot de aanleg in 1846. Dit maakte deel uit van een verkaveling die gerealiseerd werd op gronden van de gesloopte fabriek Poelman-Hameling. Deze overdekte straat liep aanvankelijk van de Kleine Statiestraat (nu Schepenenvijverstraat) tot de Brabantdam. Het is pas in 1886, na de uitvoering van het Zollikoferplan dat de passage doorgetrokken werd naar de Vlaanderenstraat.

In de 19e eeuw sprak men ook van de "Polkagang" omdat ze leidde naar de populaire danszaal "Polka" die in 1883 verdween met de aanleg van de Oude Scheldestraat.

De aanvankelijke bestemming van winkelgalerij ging geleidelijk verloren en het is nu een passage van kaberdoeskes en kriebelmuiten.

Mogen wij aan de heren journalisten en andere publicisten vragen het niet meer te hebben over "het glazen straatje". Wij weten niet welke niet-Gentenaar deze naam uitgevonden heeft, maar in Gent bestaat er geen "glazen straatje", wel een "Glaoze Straote".

22 Juni 1913

Plechtige inhuldiging door Koning Albert van de nieuwe toren van het Belfort, gebouwd onder de leiding van Valentin Vaerwyck naar het oorspronkelijk plan uit de 14e eeuw.

22 Juni 1947

Inhuldiging van een bronzen gedenkplaat gewijd aan Ste-Colette.

Nicole Boilet, zo heette ze, werd geboren te Corbie in Frankrijk in 1381.

Ze had van de Paus de opdracht gekregen de kloosterorde der Clarissen te hervormen.

Zoals met vele kloosterorden het geval was, was ook hier de discipline in de loop der tijden verslapt. Colette stichtte in Zuid-Frankrijk met succes enkele modelkloosters waar teruggegrepen werd naar de oorspronkelijke levenswijze die een strenge armoede omvatte. Deze hervormde Orde kennen wij nu nog als de "Arme Claren".

Zowel Filips de Goede als de Gentenaars drongen er bij Colette op aan om ook hier een dergelijk klooster te stichten. In 1440 werd met dit doel een klooster-tje gebouwd in de Minnestraat, anders gezegd in de huidige Goudstraat.

Colette kwam hier aan in 1442 en werd geestdriftig ontvangen door de bevolking. Met haar waren 4 Franse Zusters meegekomen voor het nieuw gesticht klooster dat de naam meekreeg van "Bethlehem". Colette hield zich hier 2 maanden intensief bezig met de organisatie van het nieuw klooster en vertrok dan naar Besançon, Corbie en Amiens om daar nieuwe kloosters te stichten.

Van in den beginne kende het klooster in Gent een grote volkstoeloop en de giften en de offeranden stroomden binnen. Colette kwam hier 4 jaar later terug, maar zij was ineens veel verouderd, ziek en uitgeput. Drie maanden na haar aankomst stierf ze hier. Het bericht van haar dood verwekte een enorme sensatie. De dag na haar dood werd haar stoffelijk overschot opgebaard in de kloosterkerk. Men moest een gat in de muur van de kerk kappen om de stroom van vereerders zonder ongelukken terug buiten te krijgen. Men schatte hun aantal op 40.000.

Colette werd begraven in de kloosterkerk en, behoudens een onderbreking gedurende de godsdienststroebelen, bleef haar gebeente aldaar rusten. In 1807 werd een gedeelte van de relikwie overgebracht naar de St-Baafskathedraal. De grote relikwie die zich te Corbie bevond kwam in 1947 naar Gent. Het was toen immers 500 jaar geleden dat ze hier overleed. Te dier gelegenheid trok er een prachtige processie door de straten en werd er aan het huis in de Goudstraat, waar eens het klooster stond, een gedenkplaat onthuld.

Spijtig is wel dat de cel waar de inmiddels heilig verklaarde Colette stierf en die nog bestond in 1880, zij het dan ook als deel uitmakend van een particulier

huis, niet bewaard is gebleven. Een waardevolle toeristische troef werd op een domme manier vernietigd. Het lijkt geen twijfel dat men er een druk bezocht bedevaartsoord had kunnen van maken.

22 Juni 1952

Blijde Intrede van Boudewijn I te Gent.
Onthulling van het standbeeld van Jan Palfijn.

23 Juni 1794

Mgr. Von Lobkowitz vlucht naar Nederland.

Deze 17e Bisschop van Gent en opvolger van Mgr. Van Eersel was toch wel een buitenbeentje in de rij van Gentse bisschoppen.

De “Geheime Raad” die in dergelijke zaken zijn zeg had verwierp de kandidatuur van de prins die in Wenen geboren werd 19 Januari 1726. En dat omdat hij niet voldeed aan een der eisen die gesteld werden aan een bisschop van Gent. Hij kende namelijk geen Vlaams en een perfecte kennis van de volkstaal werd als onontbeerlijk beschouwd en van deze regel was men nooit afgeweken. Maar... von Lobkowitz was zo een beetje familie van Maria-Theresia die hem “mon cousin” noemde. Bijgevolg werd hij tot Bisschop van Gent benoemd in 1779.

Hij deed hier zijn Blijde Intrede op 22 November van hetzelfde jaar. Komende van het Kasteel van Lochristie waar hij sinds enkele dagen verbleef, kwam hij onze stad binnen langs de Dampoort. Een schitterende stoet begeleidde hem tot aan de St-Jacobskerk waar hem de kentekenen van zijn bisschoppelijke waardigheid overhandigd werden.

Daarna steeg hij terug in zijn karos, getrokken door 6 paarden en omringd door een op zijn Hongaars geklede escorte. Vandaar ging het naar de St-Baafskathedraal, maar niet rechtstreeks; om het plezier wat te laten duren maakte men een omweggetje langs de zogenaamde “toer”. Na de gebruikelijke ceremonie in de kathedraal werd hij begeleid naar het Bisschoppelijk Paleis dat toen nog in de Gouvernmentstraat was.

Daar werd een luisterrijk banket aangeboden aan de burgerlijke, militaire en geestelijke autoriteiten van de stad.

Mgr. von Lobkowitz zou hier vlug bekend worden voor zijn verspilzucht en zijn gevoeligheid voor het vrouwelijk schoon. Van zodra hij hier aankwam liet hij het Bisschoppelijk Paleis vernieuwen, in het Kasteel van Lochristie een prachtige tuin aanleggen met exotische planten, hij besteedde aanzienlijke bedragen aan zijn huishouden, kocht meubelen, juwelen, enz.

Op een gegeven moment stonden er 80 schuldeisers aan zijn deur, maar Mijnheer de Baron was niet thuis.

Kon hij 's morgens aangetroffen worden in de kathedraal, dan reed hij 's namiddags in burgerkleren te paard of in een karos, vergezeld van dames en heren van de Gentse adel naar het Kasteel van Lochristi of andere plaatsen waar er lol te beleven was aan speel- en danspartijen. Het gebeurde ook dat hij in een separate koets reed vergezeld van Madame Vander Saeren, een Gentse schone, de "favorite" van de Monseigneur.

Er kwam een einde aan dat luxueus leventje in 1794, toen de Fransen in aan- tocht waren en Mgr. in paniek vluchtte uit het Kasteel van Lochristi.

Mgr. Ferdinand von Lobkowitz overleed te Münster op 29 Januari 1795. Hij werd begraven te Münster maar heeft een epitaaf in de kathedraal.

Een journalist maakte destijds het volgend epitaaf:

Bercé par le plaisir, tourmenté par l' envie,
il mourut donc, laissant l'exemple de sa vie,
Pleine de doux défauts, trop féconde en amours,
Et des dettes, hélas! qui subsistent toujours.

23 Juni 1835

Geboorte te Namur van Prof. Victor Deneffe.

Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 2003 - N° 2 - p. 119.

23 Juni 1841

Stichting te Gent van de "Société philanthropique des Anciens Frères d'armes de l' Empire français" alhier beter bekend als de Napoleonisten.

Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 1999 - N° 6 - pp. 361-362.

23 Juni 1935

Dood te Brugge van Jacob Semeij.

Een naam die de massa niets meer zegt, nochtans... deze architect die nooit een opleiding van architect genoten heeft werd hier geboren op 30 Maart 1864.

Deze zeer verdienstelijke Gentenaar heeft het gelaat van onze stad op veel plaatsen zeer gunstig beïnvloed. Hij heeft hier minstens een 100-tal huizen in eclectische stijl gebouwd.

Wie denkt u bouwde de huizen naar wie de Scheldelaan herdoopt werd in Vlaamse Kaai? Semeij.

Die typische huizen in de Baudeloostraat? Semeij. In de Wolfsteeg? Semeij. In de Penitentenstraat? Semeij. De nu nog overblijvende huizen op de hoek van de Borluutstraat, alias Belfortstraat? Semeij. En zo zouden wij nog een hele tijd kunnen doorgaan. Alleen al op de Heirnis komen wij tientallen huizen

Jacob Semeij (1864-1935). Foto; Verzameling Arthur De Decker.

tegen die door hem gebouwd werden: in de Eendrachtstraat, Karpelstraat, Loze Visserstraat, Tarbotstraat, enz.

De huizen op de Vlaamse Kaai waren toegewijd aan Vlaamse kunstenaars en letterkundigen zoals Prudens Van Duyse, Napoleon Destanberg, Julius Vuylsteke, Peter Benoit, Karel Ledeganck, Jan Frans Willems, enz.

Het vandalisme dat onze stad begon te teisteren na de 2e Wereldoorlog heeft er voor gezorgd dat de meeste van deze mooie, typische huizen gesloopt werden om plaats te maken voor producties van de hedendaagse konijnenkoten-architectuur.

Typisch voor de huizen van Semeij was dat in de gevel van de meesten een

Het "Gemeentekrediet" op de hoek van de Hoog- en Holstraat.

spreuk ingekapt werd, zoals "Wetenschap verlicht", "Kunst adelt", "Wie niet meer uitgeeft dan hij wint is rijk", "Rust maekt roest", "Een wijze vrouw is beter dan een schone vrouw", enz, enz. Wie wandelt langs de huizen van Semeij en zijn ogen opendoet krijgt een les van Zedenleer.

Het merkwaardige is dat de man helemaal geen architectendiploma bezat. In

het bevolkingsregister vinden we hem in 1884 terug als timmerman, in 1886 als schrijnwerker, in 1889 als aannemer, in 1899 als bouwkundige en in 1929 eindelijk als bouwmeester.

Hij heeft hier op heel wat plaatsen gewoond, o.a. op de Visserij, de Scheldelaan, de Wenemaerstraat, de Citadellaan. Hij heeft meer dan 20 jaar gewoond in het huis “De Passer” dat hij voor zichzelf bouwde in de Wolfsteeg.

De dag van vandaag moet men om te mogen bouwen een diploma van architect kunnen voorleggen. Dat schijnt logisch, alhoewel... Als wij eens door Gent wandelen en wij zien die prachtige woningen van schrijnwerker Semije, die mooie huizen op de Kunstlaan van de in het bevolkingsregister ingeschreven als “ouvrier-décorateur” Van Houcke-Dessel, de imposante monumentale gebouwen van “meester-timmerman” David ‘t Kindt, dan kan men zich toch vragen beginnen stellen, als men de vergelijking maakt met wat er tegenwoordig gebouwd wordt door onze gediplomeerde architecten.

23 Juni 1967

Plechtige inhuldiging van de nieuwe gebouwen van het “Gemeentekrediet” op de hoek van de Hoog- en Holstraat.

Ze kwamen in de plaats van de voormalige herberg “Het Lancierke”. Dit pand maakte vroeger deel uit van het oude Rijke Gasthuis.

De prachtige restauratie gebeurde onder de leiding van architect Paul Eeckhout. Dit zou nu niet meer kunnen, want de bouwvergunning zou geweigerd worden als te “historiserend” en te weinig “modernistisch”.

Hugo COLLUMBIEN
